YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

7 päivänä lokakuuta 2004 *

Asiassa C-189/03,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta,

joka on nostettu 5.5.2003,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään M. Patakia ja W. Wils, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään H. G. Sevenster, C. Wissels ja N. A. J. Bel,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Jann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta ja M. K. Lenaerts,

julkisasiamies: J. Kokott,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M.-F. Contet,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.5.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon asianosaisten huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen

22.6.2004 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteessaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan Alankomaiden kuningaskunnan jättäneen noudattamatta EY 49 artiklan sekä vähintään kolmivuotisesta ammatillisesta korkeammasta koulutuksesta annettujen tutkintotodistusten tunnustamista koskevasta yleisestä järjestelmästä 21 päivänä

joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/48/ETY (EYVL 1989, L 19, s. 16) ja direktiiviä 89/48/ETY täydentävästä ammatillisen koulutuksen tunnustamista koskevasta toisesta yleisestä järjestelmästä 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/51/ETY (EYVL L 209, s. 25) mukaisia velvollisuuksiaan, koska tämä on antanut laissa yksityisistä turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeistä säännöksiä,

— joissa edellytetään, ottamatta huomioon velvollisuuksia, jotka jo koskevat ulkomaista palveluntarjoajaa tämän sijoittautumisvaltiossa, että yrityksellä, joka haluaa tarjota palveluja Alankomaissa, on lupa, ja joissa määrätään luvan saannista maksu

— joissa edellytetään näiden turvallisuuspalveluliikkeiden johdolta niin ikään maksullista lupaa

— joissa edellytetään näiden yritysten sellaiselta henkilökunnalta, joka on lähetetty sijoittautumisjäsenvaltiosta Alankomaihin, Alankomaiden viranomaisten antamaa lupakorttia (legitimatiebewijs)

— joissa edellytetään näiden yritysten henkilökunnalta alankomaalaisen organisaation antamaa tutkintotodistusta ja joissa asetetaan hälytyslaiteasentajille ammatillista pätevyyttä koskevia vaatimuksia ottamatta huomioon toisessa jäsenvaltiossa saatua pätevyyttä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden toimintaa säännellään Alankomaissa 24.10.1997 annetussa laissa nimeltä Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (laki yksityisistä turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeistä; Staatsblad 1997, s. 500; jäljempänä vuoden 1997 laki), 3.3.1999 annetussa asetuksessa nimeltä Regeling particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (asetus yksityisistä turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeistä; Stcrt. 1999, s. 60; jäljempänä 3.3.1999 annettu asetus) ja 16.3.1999 annetussa yleiskirjeessä nimeltä Circulaire particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (yksityisiä turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeitä koskeva yleiskirje; Stcrt. 1999, s. 60).

3 Vuoden 1997 lain 2 §:n 1 momentin mukaan yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden toiminta on kielletty ilman toimivaltaisen ministeriön antamaa lupaa. Pykälän 2 momentissa säädetään tämän ohella seuraavaa:

"Ministeriö voi myöntää poikkeuksen kiellosta turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeille, mikäli toiminnan luonne ei edellytä 6–10 §:n tai niihin perustuvien säännösten soveltamista. Myönnettävään poikkeukseen voidaan liittää ehtoja."

4 Lain 7 §:n 1 momentin mukaan yksityisten turvallisuuspalveluliikkeiden johdonkin nimittäminen edellyttää toimivaltaisen ministeriön lupaa.

5 Lain 9 §:n 8 momentin mukaan yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden on huolehdittava siitä, että niiden henkilökunnalla on tätä toimintaa harjoittaessaan lupakortti (legitimatiebewijs), joka on toimivaltaisen ministeriön vahvistaman mallin mukainen. Kortti osoittaa, kuten vuoden 1997 lain 7 §:n 2 momentista ja 3.3.1999 annetun asetuksen 13 §:n 2 momentista ilmenee, että yritys on saanut tarvittavan viranomaisluvan kortinhaltijan palkkaamiseen.

6 Lain 8 §:ssä säädetään vielä lopuksi, että toimivaltainen ministeriö myös vahvistaa eräiden kategorioiden osalta yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden henkilökunnan koulutusta koskevat vaatimukset. Ne saavat antaa toimintaansa kuuluvia tehtäviä ainoastaan vaatimusten mukaisesti koulutetulle henkilökunnalle. Pykälän 2 momentissa säädetään seuraavaa:

"Ministeriö voi myöntää tästä säännöstä poikkeuksen."

7 Vuoden 1997 lain 8 §:n säännöksiä on täsmennetty muun muassa 3.3.1999 annetun asetuksen 5 ja 11 §:ssä. Kyseisen 5 §:n 1 momentin mukaan yksityiset turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeet saavat antaa turvasuojaustehtäviä ainoastaan henkilöille, joilla on erityinen tutkintotodistus eli "Diploma Algemeen Beveiligingsmedewerker", jonka saa kahdelta alankomaalaiselta organisaatiolta eli Stichting Vakexamens voor de Particuliere Beveiligingsorganisatiesilta ja Stichting Ecabolta. Saman pykälän 5 momentissa luetellaan joukko muita niin ikään alankomaalaisten organisaatioiden myöntämiä tutkintotodistuksia, jotka vastaavat viimeksi mainittua tutkintotodistusta.

8 Tämän ohella asetuksen 11 §:n 1 momentissa säädetään, että yksityiset turvallisuuspalveluliikkeet saavat antaa hälytyslaitteiden asennuksen ja huollon vain

toimivaltaisen ministeriön hyväksymän tutkintotodistuksen saaneen henkilön tehtäväksi. Pykälän 2 momentissa mainitaan kaikkiaan neljä tällä tavoin hyväksyttyä tutkintotodistusta, jotka kaikki ovat alankomaalaisen organisaation myöntämiä.

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

9 Komissio piti kyseisten kansallisten säännösten mukaisia vaatimuksia EY 49 artiklan sekä direktiivien 89/48 ja 92/51 vastaisina ja aloitti jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn.

10 Annettuaan Alankomaiden kuningaskunnalle virallisen huomautuksen pyytäen tätä esittämään huomautuksensa komissio antoi 11.12.2001 perustellun lausunnon, jossa tätä jäsenvaltiota kehotettiin ryhtymään direktiivin noudattamisen edellyttämiin toimenpiteisiin kahden kuukauden kuluessa perustellun lausunnon tiedoksisaannista. Koska Alankomaiden hallitus ei toiminut lausunnon mukaisesti, komissio nosti esillä olevan kanteen.

Kanne

11 Kanteensa tueksi komissio on alun perin esittänyt neljä perustetta, jotka koskevat Alankomaiden kuningaskunnan asettamia vaatimuksia, jotka koskevat yksityisen turvallisuuspalvelutoiminnan harjoittamista tuossa jäsenvaltiossa.

12 Nämä kanneperusteet ovat seuraavat:

— on EY 49 artiklan vastaista vaatia, että niiden yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden, joiden kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, on saatava ennakolta Alankomaiden viranomaisilta maksullinen lupa, ottamatta huomioon velvoitteita, jotka koskevat näitä yrityksiä jo siinä jäsenvaltiossa, josta ne ovat lähtöisin

— on EY 49 artiklan vastaista vaatia näiden yritysten johdolta samanlaista lupaa

— on EY 49 artiklan vastaista vaatia, että näiden yritysten henkilökuntaan kuuluvilla on oltava Alankomaiden viranomaisten maksua vastaan myöntämä lupakortti (legitimatiebewijs), ottamatta huomioon, että näillä henkilöillä on joka tapauksessa henkilökortti tai passi, jonka on myöntänyt se jäsenvaltio, josta he ovat lähtöisin

— on EY 49 artiklan sekä direktiivien 89/48 ja 92/51 vastaista vaatia, että näiden yritysten henkilökuntaan kuuluvilla on oltava alankomaalaisen organisaation myöntämä tutkintotodistus ja että hälytyslaitteiden asentajilla on oltava erityinen pätevyys, ottamatta huomioon jo siinä jäsenvaltiossa, josta he ovat lähtöisin, saatua tutkintotodistusta tai pätevyyttä.

13 Istunnossa komissio totesi luopuvansa vaatimuksistaan neljännen kanneperusteen osalta mutta pysyttävänsä kuitenkin kolme muuta kanneperustetta. Mahdollista jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä on siis tutkittava ainoastaan EY 49 artiklan osalta.

Ensimmäinen ja toinen kanneperuste

Asianosaisten lausumat

14 Komissio väittää, että vaikka palvelunsaajien suojaaminen saattaakin oikeuttaa joitakin rajoituksia palvelujen tarjoamisen vapauteen tällä alalla, ennakkolupapakko, joka koskee kyseessä olevia yrityksiä, joiden kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa ja jotka haluavat tarjota palveluja Alankomaissa, sekä niiden johtoa, ei kuitenkaan ole asianmukainen toimi. Kyseisessä kansallisessa lainsäädännössä ei oteta huomioon velvoitteita, jotka jo koskevat näitä ulkomaisia palveluntarjoajia siinä jäsenvaltiossa, josta ne ovat lähtöisin (ks. asia C-355/98, komissio v. Belgia, tuomio 9.3.2000, Kok. 2000, s. I-1221), ja aiheutetaan näille aiheettomia kuluja (ks. asia C-43/93, Vander Elst, tuomio 9.8.1994, Kok. 1994, s. I-3803, Kok. Ep. XVI, s. I-59).

15 Alankomaiden hallitus kiistää jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen näiltä osin. Se myöntää kyllä, että komission mainitsemat ehdot ja vaatimukset saattavat haitata palveluiden tarjoamisen vapautta, mutta pitää niitä perusteltuina yleisen edun vuoksi ja erityisesti siksi, että on tarpeen suojata näiden palvelujen saajia ja kansalaisia mahdolliselta väärinkäytöltä, johon yksityiset turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeet saattaisivat syyllistyä. Nämä toimenpiteet ovat sen mielestä tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhteisia näiden tahojen suojaamiseksi lainvastaisilta ja sopimattomilta menettelytavoilta. Tässä yhteydessä on erityisen tärkeää tutkia turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeitä johtavan henkilöstön tarkoitusperiä ja taustaa, mitä ilman yritysten itsensä luotettavuutta koskevalla tutkimuksella ei juuri ole arvoa. Eri lupien ja todistusten saantiin liittyvät kulut eivät myöskään ole kohtuuttomia.

16 Vaikka pitääkin paikkansa, ettei Alankomaiden lainsäädännössä ole erityissäännöstä, jossa mainittaisiin nimenomaisesti, miten yksityisen turvallisuuspalveluyrityksen tai sen johdon lähtöjäsenvaltiossaan saavuttama pätevyys on otettava huomioon, tuon lainsäädännön mukaan on silti mahdollista ottaa asia huomioon ministeriölle tehtävän lupahakemuksen yhteydessä siten kuin vuoden 1997 lain 2 §:n 2 momentissa on säädetty. Koska yhteisön tasolla ei ole yhdenmukaistettu näiden yritysten velvollisuuksia, on käytännössä hyvin vaikeaa määrittää, missä määrin eri jäsenvaltioiden asettamat toisistaan eroavat velvollisuudet vastaavat Alankomaiden lainsäädännössä asetettuja vaatimuksia.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

17 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan se, että toiseen jäsenvaltioon sijoittautunut yritys tarjoaa palveluja ensin mainitussa jäsenvaltiossa, edellyttää viranomaislupaa, rajoittaa palvelujen vapaata liikkuvuutta EY 49 artiklassa tarkoitetussa mielessä (ks. mm. em. asia Vander Elst, tuomion 15 kohta ja em. asia komissio v. Belgia, tuomion 35 kohta).

18 Komission ensimmäisessä kanneperusteessa tarkoittamaa vastaavien lainsäädäntöjen osalta ja Alankomaiden hallituksen esittämiä vastaavien puolustuksen argumenttien ollessa kyseessä yhteisöjen tuomioistuin katsoi, ettei tällainen rajoitus voi olla perusteltu, koska sen vuoksi, että siinä jätetään huomiotta velvoitteet, jotka koskevat rajat ylittävien palvelujen tarjoajaa tämän sijoittautumisjäsenvaltiossa, se joka tapauksessa ylittää sen, mikä on välttämätöntä tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi, jona on tämän toiminnan tiukka valvonta (em. asia komissio v. Belgia, tuomion 36–38 kohta ja asia C-171/02, komissio v. Portugali, tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. I-5645, 60 kohta). Sama päätelmä on tehtävä komission toisen kanneperusteen tarkoittaman lainsäädännön osalta eli sen vaatimuksen osalta, jonka mukaan kyseisten yritysten johdolla on oltava lupa.

19 Mitä puolestaan tulee Alankomaiden hallituksen väitteeseen hallintokäytännöstä, joka vuoden 1997 lain 2 §:n 2 momentin kautta ottaa huomioon lähtöjäsenvaltiossa asetetut velvoitteet, on huomattava, ettei Alankomaiden hallitus ole kyennyt näyttämään toteen tämän käytännön vallitsemista riittävällä tarkkuudella. Ja joka tapauksessa vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan pelkkää hallintokäytäntöä, jolle on ominaista se, että hallintoelimet voivat halutessaan muuttaa sitä, ja jota ei riittävällä tavalla tehdä julkiseksi, ei voida pitää EY:n perustamissopimuksen asettamien velvoitteiden pätevänä toimeenpanona (ks. mm. asia C-358/98, komissio v. Italia, tuomio 9.3.2000, Kok. 2000, s. I-1255, 17 kohta).

20 Tästä seuraa, että yksityisille turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeille sekä niiden johdolle asetettua ennakkolupapakkoa, sellaisena kuin siitä säädetään voimassa olevassa Alankomaiden lainsäädännössä, ei voida pitää perusteltuna yleisen edun vuoksi, kun huomioon ei oteta velvoitteita, jotka koskevat näitä yrityksiä ja henkilöitä siinä jäsenvaltiossa, josta ne ovat lähtöisin.

21 Näin ollen komission kaksi ensimmäistä kanneperustetta ovat perusteltuja.

Kolmas kanneperuste

Asianosaisten lausumat

22 Komission mukaan se, että yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden henkilöstöön kuuluvilla henkilöillä, joiden kotipaikka on jossain toisessa jäsenvaltiossa, on oltava Alankomaiden viranomaisten myöntämä lupakortti, haittaa samoin

näiden yritysten palvelujen tarjoamisen vapautta. Tämä edellytys on suhteeton, koska näillä henkilöillä on joka tapauksessa oltava sen jäsenvaltion antama henkilökortti tai passi, josta he ovat lähtöisin (ks. em. asia komissio v. Belgia, tuomion 40 kohta).

23 Lisäksi Alankomaiden viranomaiset soveltavat kyseistä vaatimusta komission mielestä yleisesti ottamatta huomioon lähtöjäsenvaltiossa jo suoritettua ennakkovalvontaa.

24 Alankomaiden hallitus väittää vaatimuksen olevan tärkeä tae kyseisten yritysten palvelujen laadun ja luotettavuuden varmistamiseksi. Tae on erityisen tärkeä niille kansalaisille, jotka joutuvat näiden yritysten henkilökunnan väliintulon kohteeksi. Lupakortti ilmaisee kantajansa henkilöllisyyden ohella, että tällä on toimivaltuudet harjoittaa turvasuojaus- ja etsivätoimintaa Alankomaissa, kun taas passi tai henkilökortti ei anna mitään tietoa asianomaisen henkilön toimivaltuuksista. Tämän johdosta ainoastaan lupakortti on tarkoituksenmukainen ja oikeasuhteinen väline kansalaisten suojaamiseen mahdolliselta lainvastaiselta väliintulolta.

25 Joka tapauksessa vuoden 1997 lain 8 §:n 2 momentin nojalla on myös mahdollisuus saada ministeriöltä poikkeus.

26 Lisäksi lupakortin saannista perittävän summan tarkoituksena on pelkästään kattaa luvanannon kulut, eikä summa ole kohtuuton.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden henkilöstöä koskevaa velvollisuutta pitää hallussaan sen jäsenvaltion viranomaisten myöntämää lupakorttia, jossa palvelu suoritetaan, on yhtä lailla pidettävä palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksena, kun tällaisen kortin saantia koskevat muodollisuudet ovat omiaan tekemään rajat ylittävien palvelujen suorittamisesta taloudellisesti epäedullisempaa (ks. em. asia komissio v. Belgia, tuomion 39 kohta).

28 Mitä tulee tämän toimen mahdolliseen perusteltavuuteen kansalaisten suojaamisesta johtuvilla syillä, joihin Alankomaiden hallitus on vedonnut, komissio on aivan oikein huomauttanut, että niillä kyseisten yritysten henkilökuntaan kuuluvilla, jotka saapuvat toiseen jäsenvaltioon, on joka tapauksessa oltava henkilökortti tai passi, ja nämä dokumentit riittävät tekemään mahdolliseksi heidän henkilöllisyytensä varmistamisen (ks. em. asia komissio v. Belgia, tuomion 40 kohta).

29 Alankomaiden hallitus on vielä muistuttanut, että asianomaisen henkilön henkilöllisyyden todistavan tehtävän ohella lupakortilla on myös legitimaatiotehtävä, sillä siinä todetaan tämän henkilön toimivaltuudet. Niinpä ei sen mielestä olekaan poissuljettua, että tältä kannalta lupakortin hallussapito on asianmukainen toimi, jolla voidaan vahvistaa kansalaisten luottamusta yksityisten turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeiden henkilökuntaan.

30 Tältä osin on todettava, että vaikka lupakortin tarkoituksena onkin todistaa muista jäsenvaltioista Alankomaihin palveluja tarjoamaan tulevien turvallisuuspalvelu- ja

etsiväliikkeiden henkilökunnan ammatilliset toimivaltuudet ja luotettavuus, tällainen vaatimus on rajoitus, joka ylittää sen, mikä on välttämätöntä tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi, kun huomioon ei oteta valvonta- tai tarkastustoimia, jotka on jo suoritettu lähtöjäsenvaltiossa ja jotka todistavat nämä toimivaltuudet ja luotettavuuden (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Portugali, tuomion 66 kohta).

31 Mitä tulee ministeriön myöntämiin poikkeuksiin, joihin Alankomaiden hallitus tältä osin vetoaa, on riittävää todeta, että kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 54–58 kohdassa huomauttanut, vuoden 1997 lain 8 §:n 2 momentista ei nimenomaisesti ilmene, että viranomaisten harkintaan jäävää poikkeuksen mahdollisuutta sovelletaan yhtä lailla, ja kaikissa tapauksissa kyseistä lupakorttia annettaessa, muissa jäsenvaltioissa saavutetun ammatillisen pätevyyden tunnustamiseen. Tällaisen kortin hallussapidon edellyttämistä ei siis voida oikeuttaa tällä perusteella.

32 Tästä seuraa, että komission esittämä kolmas kanneperuste on niin ikään perusteltu, kun tällaista vaatimusta asetettaessa ei oteta huomioon valvontaa, joka jo koskee rajat ylittävien palvelujen tarjoajaa siinä jäsenvaltiossa, josta tämä on lähtöisin.

33 Edellä todetun johdosta on todettava Alankomaiden kuningaskunnan jättäneen noudattamatta EY 49 artiklan mukaisia velvollisuuksiaan, koska tämä on antanut vuoden 1997 laissa säännöksiä,

— joissa edellytetään, ottamatta huomioon velvollisuuksia, jotka jo koskevat ulkomaista palveluntarjoajaa tämän sijoittautumisvaltiossa, että yrityksellä, joka

haluaa tarjota palveluja Alankomaissa, ja sen johdolla on lupa, ja joissa määrätään tuon luvan saannista maksu, ja

— joissa edellytetään näiden yritysten sellaiselta henkilökunnalta, joka on lähetetty sijoittautumisjäsenvaltiosta Alankomaihin, Alankomaiden viranomaisten antamaa lupakorttia, kun tällaista vaatimusta asetettaessa ei oteta huomioon valvontaa, joka jo koskee rajat ylittävien palvelujen tarjoajaa siinä jäsenvaltiossa, josta tämä on lähtöisin.

Oikeudenkäyntikulut

34 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Alankomaiden kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian olennaisilta osin eli komission kolmen ensimmäisen kanneperusteen osalta, on Alankomaiden kuningaskunta velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut näiden kanneperusteiden osalta. Neljännen kanneperusteen osalta, josta komissio on istunnossa ilmoittanut luopuvansa, asianosaiset eivät ole vaatineet oikeudenkäyntikulujen korvaamista. Tältä osin onkin sovellettava työjärjestyksen 69 artiklan 5 kohdan kolmatta alakohtaa, jonka mukaan asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Tämän seurauksena Alankomaiden kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan kolme neljäsosaa komission oikeudenkäyntikuluista, ja muilta osin kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut EY 49 artiklan mukaisia velvollisuuksiaan, kun se on antanut 24.10.1997 laissa yksityisistä turvallisuuspalvelu- ja etsiväliikkeistä säännöksiä,**

   — **joissa edellytetään, ottamatta huomioon velvollisuuksia, jotka jo koskevat ulkomaista palveluntarjoajaa tämän sijoittautumisvaltiossa, että yrityksellä, joka haluaa tarjota palveluja Alankomaissa, ja sen johdolla on lupa, ja joissa määrätään tuon luvan saannista maksu, ja**

   — **joissa edellytetään näiden yritysten sellaiselta henkilökunnalta, joka on lähetetty tuosta sijoittautumisjäsenvaltiosta Alankomaihin, Alankomaiden viranomaisten antamaa lupakorttia, kun tällaista edellytettäessä ei oteta huomioon valvontaa, joka jo koskee rajat ylittävien palvelujen tarjoajaa siinä jäsenvaltiossa, josta tämä on lähtöisin.**

2) **Alankomaiden kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan kolme neljäsosaa Euroopan yhteisöjen komission oikeudenkäyntikuluista. Muilta osin kumpikin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset